

GO! UTAZÁS

A hosszú fehér felhő földjén

Új-Zéland, Déli-sziget: varázslatos hely. Itt már nem csak a geotermikus jelenségek dominálnak: vannak magas hegyek is (télien lehet síelni), gleccserek és igen gazdag élővilág. Itt találjuk például a sárga szemű pingvint, amely sehol máshol nem él a Földön. Mindez egy – mondhatni – elhagyatott tájon. Amiatt ugyanis, hogy a csaknem egymillió lakó nagy része néhány városban él, gyakori a két-három házas település.

■ A Déli-sziget felé gyönyörű kis szigetek között vezetett kompunk útvonala. Nem kellett sokat gondolkodnunk, miért kapta Új-Zéland a maoriktól „a hosszú fehér felhő földje” nevet. Aki csak tehetette, a felső, kinti fedélzeten foglalt helyet.

Megmozdultak a sziklák

Nelsonba tartottunk. Azt nem tudtuk, hogy itt tekinthető meg az eredeti, a filmben is látható Egy Gyűrű. Egy Gyűrű mind fölött,

Egy Gyűrű kegyetlen, Egy a sötétbe zár, bilincs az Egyetlen.

De tudjuk, hogy azzal az idővel kell foglalkoznunk, ami megadatik nekünk, ezért térjünk vissza a film nyomasztó álomvilágából a napsütötte Marlborough tartományba, amely nemcsak Új-Zéland legnaposabb régiója, de egyike a legjobb és legelismertebb bortermő helyeknek is! Mi is követtük a helyieket és a turistákat, akiknek nagy része a Déli-szigetről érkezett kivi volt, és szétnéztünk a Tasman-öböl partján. Gyönyörű kis öblök, ho-

A legjobb sauvignon blanc a világon

Új-Zélandon a gyarmati idősakra nyúlik vissza a borkészítés hagyománya. Az első, aki próbálkozott a termelésével, az angliai rezidens, James Busby volt, aki Új-Zélandon is lakott, és borszakértő volt. Ő volt az, aki a Waitangi környékén lévő földeken 1836 körül nekifogott a szőlőtermesztésnek, borászkodásnak. Az első igazi borászat a Montana nevet viseli, és Marlborough környékén kezdett működni. Alapítója, egy horvát bevándorló, Ivan Kukulich 1934-ben létesítette az első ültetvényeket. A Montana jelenleg is Új-Zéland legnagyobb bortermelő társasága. Az ország a legtöbb borszakértő szerint a legjobb minőségű sauvignon blanc borok hazája.

mokos part, igen hideg víz és elég erős áramlat fogadott bennünket. Aztán már azt is értettük, hogy miért inkább a parton tartózkodnak a helyiek.

Az új év első reggelén indulunk tovább Kaikoura felé, ahol bálnákat szerettünk volna látni, de azért ez a nap is tartogatott számunkra meglepetéseket. Az 1-es út egy idő után közvetlenül a tengerparton vezetett. Sziklás volt a part nagyon, és éppen apály volt. A vizinövényzet, ami dagálykor mint egy víz alatti erdő nyújtózkodik a felszín, a napfény felé, most kiterítve feküdt a sziklákon. A sziklák világosabb-sötétebb foltokból álltak, amiről véleményünk

GO! UTAZÁS

szerint a napsütés tehetett. Aztán olykor-olykor olyan érzésünk támadt, hogy a sötétebb foltok megmozdulnak, de ezt rendre elhessegettük magunktól. Végül döntöttünk: az első adandó helyen megállunk, és megnézzük. A kocsiból kiszállva csak pár métert közeledtem a sötét foltokhoz, és eszeveszetten rohantam vissza; szükségem volt a fotós felszerelésemre a következő három órában. Gyönyö-

rú, fényes szőré fókák süttették magukat a kora délutáni napfényben.

Bálnafarok lencsevégén

Másnap reggel elindultunk az ország legismertebb túrájára, amin évente mintegy százezer ember vesz részt. Az igen jól szervezett Whale Watch (bálnanéző) túrák folyamatosan indulnak, és csaknem százszázalékos eredménnyel büszkélkedhetnek. Így aztán nem meglepő, hogy sikertelen túra esetén szinte a teljes befizetett összeget visszatérítik. Szerencsére ez most is elmaradt. Épp csak végighallgattuk a biztonsági tájékoztatót követő ismertetőt a bálnákról, amikor a mélyből feljött egy példány, és pár levegővétél, illetve vizsugárral kísért kifújás után elin-

dult vissza a mélybe. Ez a pillanat volt az, ami meghozta gyűjteményembe a már rég áhított bálnafarokképeket.

A következő napon hosszú kocsitúrt várt ránk: el kellett jutnunk az 530 kilométerre található Mt. Cook lábaihoz. Ez Új-Zéland legmagasabb hegysége (3754 méter), és sok gleccsernek ad otthont. Ez a hely is a Westland Tai Poutini Nemzeti Park része, amely nemzeti parkban 140 gleccser található. Sokan vélhetik, hogy az úti krónikás enyhe túlzásaiba esem, amikor azt írom: 530 kilométer út. Nos, a Déli-szigeten csak egy nagyon kis

inpho
kft.

SeaCam tokok Canon és Nikon tükörreflexes fényképezőgépekhez.

Amennyiben professzionális víz alatti fotós felszerelést szeretne, keressen bennünket az inpho@inpho.hu e-mail címen vagy a +36 30 9334433-as mobilszámon.

www.seacam.hu

szakaszon van autópálya. A többi autót, és ezeken nem igazán lehet száguldozni: örülhetünk, ha az átlag nyolcvanas sebességet elérjük, de fent, a hegyekben ez nem több, mint 40-45 kilométer óránként. Persze először mi sem hitünk a GPS-nek, amikor azt jelezte, hogy várhatóan durván nyolc óra múlva érkezünk meg.

Rövidülő gleccserek

A Ferenc József-gleccser volt az első, amelynél megálltunk. Ez ma 12 kilométer hosszú. Julius von

Haast osztrák geológus fedezte fel, ő nevezte el Ferenc Józsefről a császár iránti tiszteletből. Hogy a gleccserek visszahúzódóban vannak, azt az is mutatja, hogy egykor ez a gleccser elérte a 19 kilométerre lévő tengert, és csak az utolsó száz évben több mint két és fél kilométert rövidült. A gleccserhez egy gyalogösvényen juthatunk el, ám egy idő után már azon a területen járunk, ahol egykor ez a két és fél kilométeres, mára eltűnt szakasz volt. Ennek következménye, hogy az olvadt jég által keletkezett Waiho folyón át vezetünk, ami látszólag könnyen járható a cipőlevétel és a nadrágfeltűrés után, de aztán jön a meglepetés: pár fokos a víz.

A gleccserhez nem lehet teljesen közel menni, mert le van zárva a tonnás jégdarabok leválása miatt. Ha mégis szeretnénk megérinteni,

szeretnénk rajta jární, erre szervezett út során van lehetőség. A jól képzett vezető ugyanis pontosan tudja, hova szabad menni, és hova nem. Persze ez csak egy a lehetőségek tárházából. A legjobbnak például azt találtuk, hogy helikopterrel felviszik az embert meghatározott magasságba. A gépet elhagyva aztán többórás „séta” következik a bakancsra rászerelt hágóvasakon, ami közben jégbarlangokba is be lehet jutni. Ám ez egy annyira népszerű túra, hogy az első szabad hely három hónap múlva lett volna.

Megnéztük még a Fox-gleccsert, aminek az a különlegessége, hogy a Ferenc József-gleccserrel együtt 240 méteres magasságban található. Összehasonlításképpen: az európai gleccserek 2000 méter felett érnek véget. Ez a gleccser 13 kilométer hosszú, és mintegy 2,6 kilométert „ereszkedik”.

(Folytatjuk)

Kép és szöveg: Juhász István

Linkajánlat
www.mtcooknz.com